

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: V. J.
bytem S., PSČ X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2016, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný v podstatných částech potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Čáslavi, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 11. 2013, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamu 12 bodů zaznamenaných ke dni 16. 5. 2013 a záznam celkového počtu bodů potvrdil.
2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje

a rozhodnutí Městského úřadu v Písku, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřípustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.

3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo z vůli správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o přestupcích. Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ či „RJ“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Z údaje „pásy“ či „nepřipoután BP“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 16. 5. 2013, pokutovému bloku ze dne 6. 8. 2012 (v žalobě chybně označenému dnem 5. 6. 2012, což je však den spáchání přestupku, nikoli den vypsání pokutového bloku), pokutovému bloku ze dne 19. 3. 2012, pokutovému bloku ze dne 22. 6. 2011 a pokutovému bloku ze dne 16. 5. 2011. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
5. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním

orgánem I. stupně, ani v odvolání. Před správním orgánem I. stupně žalobce tvrdil, že některé přestupky spáchat nemohl, neboť byl toho času na jiném místě. V odvolání pak poukazoval na to, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. X). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Žalovaný má přitom za to že, spáchání přestupků žalobcem, za které mu byly započteny body, bylo dostatečně prokázáno pokutovými bloky. K prokázání přestupku ze dne 16. 5. 2013 navrhuje žalovaný provést výslech P. Č., strážníka Městské policie K. H..

7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným a poukazuje na jejich závažnost.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 5. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 29. 5. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 16. 5. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení. Dne 6. 6. 2013 podal žalobce námitky proti záznamu ze dne 16. 5. 2013 a ze dne 5. 6. 2012 s tím, že hodlá podat podněty k zahájení přezkumného řízení, jejichž kopie do 20 dnů předloží správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 10. 6. 2013 přerušil řízení do dne 31. 7. 2013.
11. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis.
12. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ze dne 20. 5. 2011 žalobce dne 16. 5. 2011 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle pokutového

bloku ze dne 16. 5. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 22/1/f zák. č. „200/1990 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 9:00 na silnici I/34 ve Věži a žalobce se jej dopustil tím, že v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h jel rychlostí 69 km/h, po odečtení odchylky měřicího přístroje tedy 66 km/h. Pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku, a to vše stvrdil svým podpisem.

13. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ze dne 22. 6. 2011 žalobce dne 22. 6. 2011 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) bodu 4 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 22. 6. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 22/1/l zák. č. „200/1990 Sb.“, a to za porušení povinnosti podle „§ 6/1a 361/2000“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 9:50 v H. ulici v L. n. S. a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. Pokutu ve výši 200 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku; to vše stvrdil svým podpisem.
14. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 21. 3. 2012 žalobce dne 19. 3. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 19. 3. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, názvem obce, v níž bydlí, a číslem občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125 1k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 10:10 hodin na náměstí v R. n. D. a žalobce se jej dopustil tím, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Pokutu ve výši 100 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku, a to vše stvrdil svým podpisem.
15. Podle oznámení Městského úřadu v Lysé nad Labem ze dne 2. 7. 2012 žalobce dne 2. 7. 2012 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle záznamu o blokovém řízení ze dne 2. 7. 2012 se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť porušil povinnost vyplývající z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Přestupkového jednání se žalobce dopustil dne 14. 5. 2012 v 6:45 ve S. V., kde mu byla po odečtení odchylky měřicího zařízení naměřena rychlost 60 km/h. Žalobce uvedl, že si je spáchaného přestupku vědom a s jeho projednáním v blokovém řízení souhlasí, což stvrdil svým podpisem. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
16. Podle oznámení Městského úřadu v Lysé nad Labem ze dne 6. 8. 2012 žalobce dne 5. 6. 2012 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 6. 8. 2012 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c 1f bod 4 zák. č. 361/2000

Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 3:10 hodin v obci S. V. na silnici a žalobce se jej dopustil tím, že jel rychlostí 69 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, kterou na místě nezaplatil, avšak převzal díl „B“ pokutového bloku, a to vše stvrdil svým podpisem.

17. Podle oznámení Městské policie K. H. ze dne 20. 5. 2013 žalobce dne 16. 5. 2013 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 16. 5. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, názvem obce, v níž bydlí, a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo 9:35 v S. a žalobce se jej dopustil tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci o 12 km/h. To žalobce stvrdil svým podpisem a pokutu ve výši 500 Kč na místě zaplatil.
18. Dne 21. 8. 2013 správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a poučil žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 9. 9. 2013 se ve věci konalo jednání, během něhož se žalobce s podklady seznámil. Dne 13. 9. 2013 žalobce opět požádal o přerušování řízení, k čemuž předložil kopii podnětu k přezkumnému řízení ve věci pokutového bloku ze dne 16. 5. 2013. Správní orgán žádosti o další přerušování řízení nevyhověl (ze sdělení z 27. 9. 2013 a 30. 10. 2013 Městské policie K. H. vyplynulo, že zmíněný podnět dosud neobdrželi). Dne 14. 10. 2013 se žalobce vyjádřil k podkladům a uvedl, že přestupky z dnů 19. 3. 2012, 22. 6. 2011 a 16. 5. 2011 nemohl spáchat, neboť se v uvedené časy nacházel vždy na jiném místě, k čemuž nabídl svědectví svého kolegy. Dne 7. 11. 2013 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky zamítl jako nedůvodné. V něm stručně rekapituloval průběh řízení a konstatoval, že pokutové bloky, proti kterým podal žalobce námitky (ze dnů 16. 5. 2013 a ze dne 5. 6. 2012), mají všechny podstatné náležitosti a jsou žalobcem podepsány.
19. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 2. 12. 2013 odvolal. V odvolání namítal, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, zejména neposoudil předběžné otázky a neopatřil si veškeré podklady. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Dále podotkl, že správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka).
20. Podáním ze dne 29. 2. 2016 požádal žalobce žalovaného o přezkum způsobilosti všech pokutových bloků a doložil některá rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech. Dne 1. 4. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že text „*zamítá námitky pana J. V. [...] a záznamy potvrzuje*“ nahradil slovy „*zamítá námitky pana J. V. [...] a záznamy 12 bodů ke dni 16. 5. 2013 potvrzuje*“; mimo tuto drobnou formulační změnu prvostupňové rozhodnutí v podstatných částech potvrdil. V odůvodnění nejprve stručně rekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy. Záznamy bodů za přestupky, proti nimž žalobce vznesl námitky, jsou zcela v souladu s příslušnými pokutovými bloky. Ty také obsahují veškeré zákonné náležitosti, nelze je tedy hodnotit jako nezpůsobilé, jak tomu bylo v žalobcem předložených

rozhodnutích. Podání podnětu k nenárokovému přezkumnému řízení není předběžnou otázkou, která by správními orgány I. stupně bránila ve věci rozhodnout.

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
22. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
23. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. X, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. X). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. X) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
24. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
25. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, je v blokovém řízení přípustné

užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. X, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

26. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. X, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížném uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“
27. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně (a poté i žalovaný) si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 4 a 5. Uvedl (zkráceně řečeno), že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil, a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce (detailněji se zabýval pouze pokutovými bloky ze dnů 16. 5. 2013 a ze dne 5. 6. 2012) a dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené shora v bodě 23 - 25). Co do rozsahu přezkumu nespátřuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, resp. Městského úřadu v Písku, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
28. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně

k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

29. Z pokutového bloku ze dne 16. 5. 2011 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky X v 9:00 v obci V. na silnici I/34 (z toho je patrné, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci) jel rychlostí 69 km/h, resp. po započtení odchylky měřicího přístroje rychlostí 66 km/h, přestože maximální povolená rychlost v daném místě je 50 km/h. Přestupkové jednání není popsáno pouze slovem „rychlost – obec“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/1f zák. č. 200/1990 Sb.“ je srozumitelná a správná. Žalobce se mylí, jestliže tvrdí, že pokutový blok obsahuje nesprávnou právní kvalifikaci a správně má odkazovat na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu; v době spáchání přestupku byl totiž tento přestupek (stejně jako ostatní přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) upraven v zákoně o přestupcích. Srozumitelný je také odkaz na povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, resp. 80 km/h jde-li o dálnici či silnici pro motorová vozidla, uvedením zkratky „§ 18/4 361/2000 Sb“. Označení místa pokládá soud za dostačující, neboť je z něj jasné, kde ke spáchání přestupku došlo (silnice I/34 má v části probíhající katastrálním územím obce V. délku zhruba 4 kilometrů), a proto požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) pokládá soud za přehnaný. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem, příjmením a funkcí („stržm. M. Z.“) a nad rámec požadovaných údajů také služebním číslem. Datum souhlasu přestupce s pokutovým blokem je 16. 5. 2011, tedy shodné s datem spáchání přestupku. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
30. Z pokutového bloku ze dne 22. 6. 2011 vyplývá, že žalobce jel v automobilu registrační značky X v 9:50 v H. ulici v L. n. S. bez zapnutých bezpečnostních pásů. Přestupkové jednání není popsáno pouze slovy „neužil BP“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“ je srozumitelná a správná, neboť – stejně jako v případě předchozího pokutového bloku – je s ohledem na dobu spáchání

přestupkového jednání na místě odkázat na zákon o přestupcích, v němž byl tento přestupek v rozhodné době upraven. Odkaz na „§ 6/1a 361/2000“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Označení místa spáchání přestupku ulicí H. v L. n. S. pokládá soud za dostačující, neboť je z něj jasné, kde k němu došlo (jakkoli by bylo možné místo označené jen názvem ulice ještě upřesnit např. uvedením čísla domu, v jehož blízkosti se přestupek stal, není jeho absence u ulice dlouhé přibližně 1 kilometr na závadu). Pokutový blok je žalobcem podepsán. Pokutový blok je tedy způsobitelným podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

31. Z pokutového bloku ze dne 19. 3. 2012 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky X v 10:10 jel na náměstí v R. n. D. bez zapnutého bezpečnostního pásu. Přestože přestupkové jednání není označeno pouze slovy „*pásy*“, jak tvrdí žalobce, lze jeho námitky vztáhnout i na označení „*bezp. pás*“, které je skutečně samo o sobě velmi kusé. Je třeba je však číst v kontextu se srozumitelnou právní kvalifikací jednání „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ ve spojení s rovněž srozumitelným odkazem na povinnost „§ 6/1a) z. č. 361/200 Sb.“ být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno. Celkově je tak v pokutovém bloku přesně vyjádřeno, porušení jaké povinnosti, resp. spáchání jakého přestupku se žalobce dopustil. Strohý popis přestupkového jednání tak soud ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, pokládá za akceptovatelný. Označení místa způsobem „R. n. D., náměstí“ pokládá soud za dostačující, neboť je z něj jasné, kde ke spáchání přestupku došlo (jedná se o Ch. náměstí, neboť v R. n. D. je náměstí pouze jedno). Pokutový blok je žalobcem podepsán. Soud má i tento pokutový blok za způsobitelný podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
32. Z pokutového bloku ze dne 6. 8. 2012 (v žalobě chybně datovaným 5. 6. 2012) vyplývá, že žalobci byla dne 5. 6. 2012 v 3:10 ve Starém Vestci měřicím zařízením naměřena rychlost 69 km/h. Z oznámení o spáchání přestupku ze dne 6. 8. 2012 vyplynulo, že tento přestupek nebyl s žalobcem projednán na místě bezprostředně po jeho spáchání, nýbrž až dne 6. 8. 2012 na Městském úřadě v Lysé nad Labem, kde žalobce podal vysvětlení, v němž uvedl, že v tu dobu vozidlo řídil a spáchání přestupku si je vědom. Přestupkové jednání není v pokutovém bloku popsáno pouze slovem „*rychlost*“, nýbrž celou větou. Označení místa přestupku pouze názvem obce je hraniční, avšak v případě tak malé obce, jako je S. V., jde o označení dostačující (ostatně vzhledem k tomu, že žalobci bylo překročení rychlosti naměřeno měřidlem X, které se umísťuje napevno, je místo spáchání přestupku určené velmi konkrétně právě umístěním měřidla, které nicméně v pokutovém bloku uvedeno není). Právní kvalifikace přestupku ve formátu „§ 125c 1 f bod 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná. Přímý odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahující povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h (resp. 80 km/h jde-li o dálnici či silnici pro motorová vozidla) chybí, přestože uveden být měl. Soud má však za to, že pokutový blok není z tohoto důvodu nezpůsobitelný pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Vychází přitom z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, podle nějž je klíčové, aby z pokutového bloku bylo patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, a aby přestupkové jednání bylo popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Pokutový blok je nezpůsobitelný pro zápis bodů pouze tehdy, jestliže na něm není

přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, a jeho bod 22). Tyto požadavky pokutový blok splňuje – přestupek je dostatečně vymezen a individualizován (v podrobnostech viz výše) a je také přiléhavě právně kvalifikován odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Chybějící odkaz na primární povinnost vyjádřenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu není pro vymezení přestupku klíčový, neboť skutečnost, že se jednalo o porušení této povinnosti, vyplývá už z § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Žalobce také pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud uzavírá, že pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

33. Z pokutového bloku ze dne 16. 5. 2013 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky X v S. v K. H. překročil maximální povolenou rychlost o 12 km/h. Přestupkové jednání není popsáno pouze slovem „*rychlost*“, jak tvrdí žalobce, nýbrž celou větou. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, resp. odkaz na „§ 18/4 zák. č. 361/2000 Sb.“ jsou srozumitelné. Označení místa pouze názvem obce je hraniční a jistě by bylo možné je zpřesnit uvedením čísla domu (ulice v S. nemají názvy) nebo jiného orientačního bodu (např. u zámku, u benzinové pumpy, u kostela). V případě tak malé obce jako je S. to však není na závadu (katastrální území této obce má sice výměru přibližně 20 km², avšak spadají do něj ještě čtyři další obce; z pokutového bloku nicméně jasně vyplývá, že k přestupkovému jednání došlo přímo v obci S., která má na délku jen přibližně 1 km). Z označení místa spáchání přestupku je jasné, kde k němu došlo, a proto je soud pokládá za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována pouze jménem a příjmením (P. Č.), jeho identifikační číslo nebo funkce chybí. To však nezpůsobuje nezákonnost pokutového bloku, neboť oprávněná osoba je určena dostatečně určitě. Pokud by se ukázala potřeba ji zpětně vyhledat např. kvůli svědecké výpovědi nebo pro ověření, zda je skutečně příslušníkem Městské policie v Kutné Hoře, bude to možné i jen na základě jména a příjmení (pravděpodobnost, že by u Městské policie v K. H. sloužilo více P. Č., je malá). I Nejvyšší správní soud konstatoval, že ne každá chybějící formální náležitost pokutového bloku může zapříčinit jeho nezpůsobilost pro zápis bodů do registru, přičemž funkci nebo číslo oprávněné osoby uvádí Nejvyšší správní soud právě mezi údaji, jejichž absence zpravidla nebude mít na způsobilost pokutového bloku vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, a jeho bod 21).
34. Číslo označující měsíc v datu převzetí části „A“ pokutového bloku žalobcem je skutečně obtížně čitelné, soud se však neztotožňuje s názorem žalobce, že se jedná o číslo 12 označující prosinec a způsobující tak zmatečnost pokutového bloku. Pisatel data (kterým byla zřejmě oprávněná osoba, mohl jím ale být i žalobce, který se na konci řádku podepsal) totiž píše jedničku jiným způsobem, jak lze vidět na čísle X označujícím den v měsíci – s výrazným „zobáčkem“, který začíná už na dolním řádku – a není pravděpodobné, že by další jedničku v témže datu napsal zcela odlišně (bez „zobáčku“). Podle přesvědčení soudu se jedná o číslo X psané nadvakrát (tedy nejprve svislou čárku a „bříško“, poté po zvednutí pera je doplněn nahoře „zobáček“), spodní část číslice („bříško“) je však hodně odbytá. Po nakreslení „zobáčku“ chtěl pisatel napsat za číslicí tečku, pero však dostatečně nezvedl a lehce je táhl po papíře až na místo, kde udělal tečku. Tomu nasvědčuje i to, že čára mezi „zobáčkem“ a tečkou je viditelně slabší, a skutečnost, že totéž se pisateli stalo i u předchozí číslice (číslíce X a X, tečka a následující číslice X jsou také propojeny slabými čarami. Soud

tedy uzavírá, že datum převzetí části bloku „X“ je 16. 5. 2013. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

35. Pro úplnost soud dodává, že součástí správního spisu je také pokutový blok ze dne 2. 7. 2012, proti němuž však žalobce žádné námitky nevznese. Soud jej přesto v obecné rovině přezkoumal a konstatuje, že i tento pokutový blok považuje za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
36. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, resp. Městského úřadu v Písku z roku 2014 a 2015, konstatuje soud, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. X, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. X. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
37. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. X), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek

bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.

38. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 29. 5. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 12. 4. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy necelé tři roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
39. Soud závěrem uvádí, že neprovedl důkaz navržený žalovaným, tedy výslech strážníka Městské policie K. H. P. Č., neboť má za to, že skutečnost, že žalobce se dne 16. 5. 2013 dopustil přestupku, je spolehlivě prokázána žalobcem podepsaným pokutovým blokem z téhož dne.
40. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. X, publ. pod č. X Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. března 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu